

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Tatlumpu't Dalawa

Jeff Pippenger
2026-01-20

Bilang Tatlumpu't Dalawa

Isa itong mabagal na paglalakbay upang makarating sa aklat ni Joel, na si Pedro ang ating saksi. Si Pedro ay isa sa mga pinakakagila-gilalas na sagisag sa loob ng makahulang Salita ng Diyos, subalit hindi ba't ganoon silang lahat? Si Pedro ay nasa Cesarea Filipos, at siya rin ay nasa Pentekostes sa silid sa itaas sa ikatlong oras, at pagkatapos ay nasa templo sa ikasiyam na oras ng araw ding iyon. Si Jesus ay ipinako sa krus sa ikatlong oras at namatay sa ikasiyam na oras. Si Pedro ay tinawag patungo sa Cesarea sa ikasiyam na oras, ngunit ang Cesarea na tinutukoy sa salaysay tungkol kay Cornelio ay hindi ang Cesarea Filipos sa paanan ng Bundok Hermon; ito ay ang Cesarea sa baybayin, na tinatawag na Cesarea Maritima.

Ang Caesarea Maritima ay isang baybaying lungsod sa Dagat Mediteraneo, humigit-kumulang 30–35 milya sa hilaga ng makabagong Tel Aviv (itinayo ni Herodes na Dakila bilang isang maringal na Romanong lungsod-pantalan). Madalas itong nababanggit sa Aklat ng Mga Gawa (binanggit nang labinlimang beses), at ito ang tinutukoy ng karamihan bilang "Caesarea" lamang sa Bagong Tipan. Doon nanirahan si Felipe na Ebanghelistang kasama ang kaniyang apat na anak na babaeng nagpapahayag ng propesiya (Gawa 8:40; 21:8). Si Pablo ay nabilanggo roon sa loob ng dalawang taon, at humarap sa mga gobernador na sina Felix at Festus, at kay Haring Agripa (Gawa 23–26). Higit na mahalaga, marahil, dito ipinangaral ni Pedro sa Romanong senturyon na si Cornelio—ang unang malakihang pagbabalik-loob ng mga Hentil sa Kristiyanismo (Gawa 10) noong 34 AD, nang natapos ang linggong kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami.

At patitibayin niya ang tipan sa marami sa isang sanlinggo: at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay ipatitigil niya ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga karumaldumal ay gagawin niyang tiwangwang, hanggang sa kaganapan, at ang itinakda ay ibubuhos sa ginawang tiwangwang. Daniel 9:27.

Ang Caesarea Maritima ang nagsilbing kabiserang administratibo ng mga Romano para sa Hudea at isang pangunahing sentro ng mga hentil. Ang Caesarea Philippi ay ibang lungsod, matatagpuan sa malayong hilaga, malapit sa paanan ng Bundok Hermon (humigit-kumulang 25-30 milya sa hilaga ng Dagat ng Galilea), sa ngayo'y tinatawag na Kataasang Golan (makabagong Banias). Ito ay binanggit lamang sa mga Ebanghelyo (Mateo 16:13 at Marcos 8:27), nang dinala ni Jesus ang kaniyang mga alagad sa Caesarea Philippi. Ito ang bantog na pook kung saan ipinahayag ni Pedro na si Jesus ay "ang Mesiyas, ang Anak ng Diyos na buhay," at kung saan ipinahayag ni Jesus, "Sa batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia, at ang mga pintuan ng Hades ay hindi mananaig laban dito" (Mateo 16:13-20). Ito ay isang pook ng mga pagano na may mga templo para sa mga diyos na

Griyego, lalo na sa diyos-kambing na si Pan, kung saan ang yungib ni Pan ay tinatawag na "mga pintuan ng impiyerno," na lalong nagpatampok sa pahayag ni Jesus doon.

Ganap na magkaiba sa heograpiya at kasaysayan ang dalawang lunsod—ang isa ay isang masiglang Romanong daungan sa timog-kanluran, at ang isa naman ay isang hilagang pook na Helenistiko/pagano na malapit sa pinagmumulan ng Ilog Jordan. Yaong nasa baybayin ang nangingibabaw sa Aklat ng mga Gawa, samantalang yaong nasa hilaga ay sentral sa isang napakahalagang sandali sa mga Ebanghelyo. Ang Caesarea ng dagat ay sagisag ng Roma—ang halimaw, at ang Caesarea ng lupa ay sagisag ng dragon. Tinutukoy ni Sister White ang panahon mula sa krus hanggang Pentecostes, ang "panahong Pentecostal," na nagsimula sa krus at nagtapos sa Pentecostes.

Hinihintay ko nang may masidhing pananabik ang panahong mauulit ang mga pangyayari sa araw ng Pentekostes, na may higit na kapangyarihan kaysa noong pagkakataong iyon. Sabi ni Juan, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kanyang kaluwalhatian.' Kung magkagayo'y, gaya noong panahon ng Pentekostes, maririnig ng mga tao ang katotohanang ipinapahayag sa kanila, bawat isa sa kanyang sariling wika.

Maaaring hiningahan ng Diyos ng panibagong buhay ang bawat kaluluwang taos-pusong nagnanais na paglingkuran Siya, at hipuin ang mga labi sa pamamagitan ng isang nagliliyab na baga mula sa dambana, at gawin silang matatas sa pagpuri sa Kanya. Libo-libong tinig ay mapupuspos ng kapangyarihang ipahayag ang mga kahanga-hangang katotohanan ng Salita ng Diyos. Ang pautal-utal na dila ay kakalagan, at ang mahiyain ay palalakasin upang magbigay ng matapang na patotoo sa katotohanan. Nawa'y tulungan ng Panginoon ang Kanyang bayan na linisin ang templo ng kaluluwa sa bawat karumihan, at panatilihin ang gayong malapit na kaugnayan sa Kanya upang sila'y maging kabahagi ng huling ulan kapag ito'y ibinuhos. Review and Herald, Hulyo 20, 1886.

Sa mahigpit na pagsasalita, ang kapanahunan ng Pentekostes ay magsisimula sa Kapistahan ng mga Unang Bunga, na tumutugma sa pagkabuhay na muli ni Cristo; subalit kung wala ang kamatayan sa krus, walang dugong madadala ng muling nabuhay na Tagapagligtas nang Siya'y bumangon. Kung wala ang Kaniyang kamatayan, Siya, bilang Tinapay ng Buhay, ay hindi sana nagpahinga sa araw ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura, at ang Tinapay ng Buhay ay kinailangang magpahinga muna bago ang Kaniyang pagkabuhay na muli sa Kapistahan ng mga Unang Bunga, at sa gayo'y nagsimula ang limampung-araw na panahon na humantong sa araw at kapistahan ng Pentekostes.

Nang pumarito si Cristo upang patibayin ang tipan sa loob ng isang linggo, nagsimula ang linggong iyon sa Kaniyang bautismo; at "sa kalagitnaan ng linggo," makalipas ang tatlo't kalahating taon, Siya ay ipinako sa krus, nagpahinga sa libingan sa Araw ng Tinapay na Walang Pampaalsa, at muling nabuhay sa kapistahan ng mga unang bunga ng aning sebada noong araw ng Linggo, kaya't nagpasimula ng limampung-araw na kapanahunan ng Pentecostes na umabot sa kapistahan ng mga unang bunga ng trigo. Mula sa krus hanggang sa katapusan ng linggo, makalipas ang tatlo't kalahating taon, ang pitong-taóng panahon ay nagwakas sa pangyayari kay

Cornelio ng Caesarea Maritima, na naging pinakaunang Hentil na nahikayat sa Iglesyang Kristiyano, sa katapusan ng linggo noong AD 34.

Ang sanlinggo kung kailan dumating si Cristo upang pagtibayin ang tipan ay, ayon sa propesiya, 2,520 araw, at ang krus ay “sa kalagitnaan ng sanlinggo,” kaya ito ay 1,260 araw matapos ang bautismo at 1,260 araw bago ang pagbabalik-loob ni Cornelio. Sa krus, si Cristo ay ipinako sa ika-tatlong oras, at Siya’y namatay sa ika-siyam na oras. Iyon ang pasimula ng panahon ng Pentecostes, at sa katapusan nito (sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula), sa araw ng Pentecostes, ipinangaral ni Pedro ang una niyang pangangaral mula sa aklat ni Joel sa ika-tatlong oras sa silid sa itaas, kung saan nakipagkita si Cristo sa mga alagad sa araw ng Kaniyang pagkabuhay na mag-uli. Pagkatapos ay ipinangaral ni Pedro ang ikalawa niyang pangangaral hinggil sa aklat ni Joel sa templo sa ika-siyam na oras. Maliwanag na ang ika-tatlong oras at ang ika-siyam na oras ay isang sagisag na Alfa at Omega ng pasimula at wakas ng panahon ng Pentecostes.

Linya sa linya, kapag itinugma natin ang ikatlo at ikasiyam na oras ng dalawang pangyayaring ito, natatagpuan natin ang anim na oras bilang isang propetikong yugto na kapwa sumasaksi sa isang paghahati. Si Cristo ay mula sa buhay tungo sa kamatayan at muli sa buhay. Siya ay mula sa lupa tungo sa langit at pabalik sa lupa. Si Pedro ay nasa labas at pagkatapos ay nasa loob ng templo. Mayroon, siyempre, iba pang magkatulad na pagtutugma ng ikatlo hanggang ikasiyam na oras, ngunit kailangan muna nating isaalang-alang sina Pedro, Cornelio, at Caesarea sa tabi ng dagat.

Gaya ng mga paghahating propetiko na kinakatawan sa anim na oras, nang ang anghel ay sinugo kay Cornelio upang siya’y atasan na ipasundo si Pedro, ika-siyam na oras iyon.

May isang lalaki sa Cesarea na tinatawag na Cornelio, isang senturyon ng kohorteng tinatawag na Italyano; isang lalaking deboto, at may takot sa Diyos, kasama ang buong sambahayan niya; na nagbibigay ng maraming limos sa bayan, at palaging nananalangin sa Diyos. Nakakita siya sa isang pangitain, maliwanag na may bandang ikasiyam na oras ng araw, ng isang anghel ng Diyos na pumaroon sa kanya, at nagsabi sa kanya, Cornelio. At nang tumingin siya sa kanya, siya’y natakot, at nagsabi, Ano iyon, Panginoon? At sinabi niya sa kanya, Ang iyong mga panalangin at ang iyong mga limos ay umakyat bilang alaala sa harapan ng Diyos. At ngayon, magsugo ka ng mga tao sa Joppa, at ipatawag mo ang isang Simon na tinatawag na Pedro. Mga Gawa 10:1-5.

Ang pagdating ng isang anghel ay sagisag ng isang mensahe at ng isang palatandaan, at pinagtibay ng anghel na ito’y isang palatandaan nang sabihin niya, "Ang iyong mga panalangin at ang iyong mga limos ay umakyat bilang isang alaala sa harap ng Diyos." Ang palatandaan ng pagtatapos ng linggo ay ang pagpapasugo ni Cornelio kay Pedro sa ikasiyam na oras, matapos ang apat na araw ng pag-aayuno, at ito’y tinatawag na "alaala," na isang palatandaan. Bilang isang "senturyon," si Cornelio ay pinuno ng isandaang kawal.

Nang si Pedro ay nasa Caesarea Philippi sa Mateo labing-anim, walang pagtukoy sa anumang oras. Ang Caesarea Philippi ang pangalan ng lungsod noong dinala ni Jesus ang mga alagad doon. Sa kasaysayan ng Daniel labing-isa, mga talata labintatlo hanggang labinlima, mga talatang natupad

sa labanan sa Panium at sumasagisag sa digmaang humahantong sa batas sa Linggo sa Estados Unidos, ang Caesarea Philippi ay tinawag na Panium. Si Pedro ay nasa mga talata labintatlo hanggang labinlima nang siya ay nasa Caesarea Philippi, na siyang Panium.

Ang pagtukoy na ang Labanan sa Panium ay isang katuparan ng mga talata 13 hanggang 15 ng Daniel 11, at na ang mga talatang iyon at ang kasaysayan ng Labanan sa Panium ay tumutukoy sa isang digmaang humahantong sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, ay eksaktong kung paano nilalayong gumana ang metodolohiyang “line upon line.” Ang paggamit ng nasabing metodolohiya ay nag-aatas na maihanay ang Caesarea Philippi at Panium, sapagkat ang pangunahing tuntunin ng propesiya na sumasaklaw sa katotohanang ito ay na “ang bawat sinaunang propeta ay nagsalita nang higit para sa ating panahon kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan.” Idinaragdag ni Pablo na ang mga espiritu ng mga propeta ay napapasailalim sa mga propeta, kaya’t hindi lamang tumutukoy silang lahat sa mga huling araw, kundi nagkakaisa rin sila.

Sa dahilang ito, kung at kailan ang Panium ay natutukoy sa salitang propetiko ng Diyos bilang Panium at pagkatapos ay bilang Caesarea Philippi, kapwa sila dapat ilapat sa mga huling araw, at dapat silang magkaayon, sapagkat iisa silang lungsod.

Kaakibat ng lohikang ito, bagaman bahagyang naiiba, ay ang Caesarea Philippi at Caesarea Maritima. Pumunta si Pedro sa Caesarea Philippi kasama ni Cristo, ngunit isinugo siya ng Espiritu Santo sa Caesarea Maritima. Gayunman, sa kapwa Caesarea, si Pedro ang pangunahing tauhan ng tipan. Ang kahanga-hanga sa linyang ito ay na sa ika-siyam na oras dinalaw ng anghel si Cornelius at inatasang ipasundo si Pedro. Si Pedro sa Caesarea ay isang propetikong sagisag, ngunit ang dalawang Caesarea ay malinaw na magkaiba. Ang isa ay Caesarea sa tabi ng dagat, at ang isa pa ay Caesarea sa kalupaan. Ang Caesarea sa tabi ng dagat ay kaugnay ng mga Hentil, at si Cornelius ang unang Hentil na nagbalik-loob, eksakto sa katapusan ng linggo ng tipan noong 34 AD. Ang Caesarea sa tabi ng dagat ay ang ika-siyam na oras at tumutugma kay Pedro sa templo noong Pentekostes, at sa kamatayan ni Cristo sa ika-siyam na oras.

Ang Caesarea sa lupa, na siyang Caesarea Philippi, ay ang ikatlong oras. Wala nang ibang mapagpipilian. Ang Caesarea Philippi sa pasimula, ang ikatlong oras; at ang Caesarea Maritima sa wakas, ang ikasiyam na oras. Ang Philippi ang alpha ng yugtong anim na oras, at ang Maritima ang omega. Ang omega sa ikasiyam na oras ay ang kamatayan ni Cristo sa kalagitnaan ng linggo ng tipan, at si Pedro sa templo sa Pentecostes ay ikasiyam na oras din. Ang pagtawag ni Cornelio kay Pedro ay tumutugma sa kamatayan ni Cristo, na sumasagisag sa batas ng Linggo, at gayundin kay Pedro sa templo sa Pentecostes, na minsan pang sumasagisag sa batas ng Linggo. Si Cornelio, bilang unang Hentil na nahikayat, ay kumakatawan sa unang manggagawa ng ikalabing-isang oras sa batas ng Linggo.

Ang ikatlong oras nang si Kristo ay ipinako sa krus, at ang ikatlong oras nang si Pedro ay nasa silid sa itaas, ay dapat, at tanging maaari lamang, na kumatawan sa Cesarea Filipi. Ang silid sa itaas na kinaroroonan ni Pedro sa araw ng Pentekostes ay siya ring silid sa itaas kung saan nagpakita si Kristo pagkatapos ng Kanyang muling pagkabuhay, pag-akyat, at pagbaba. Pumaroon si Kristo sa silid sa itaas, at pagkaraan ng limampung araw, sa araw ng Pentekostes, ipinahayag ni Pedro ang

mensahe ng aklat ni Joel sa doon ding silid sa itaas.

Ang Cesarea Filipos ay ang ikatlong oras na tumutugma sa pagpako sa krus at sa silid sa itaas noong Araw ng Pentecostes. Ang pagpako sa krus ay sagisag ng pagkakawatak-watak at ang silid sa itaas ay sagisag ng pagkakaisa. Itinatakda nito ang Cesarea Filipos bilang ang punto kaagad bago ang Batas ng Linggo, kung saan ang isang pangkat ay pinagwatak-watak at ang kabila nama'y tinitipon. Kapag nagsimulang maulit ang kasaysayan ng Labanan sa Panium, ang mga mangmang at matatalinong dalaga ay magpakailanmang mahihiwalay, at paghihiwalayin sila dahil sa krus, na kumakatawan sa paglapit ng Batas ng Linggo. Sa Cesarea Filipos nagsimulang magturo si Cristo hinggil sa nalalapit na Batas ng Linggo. Nang gawin Niya ito, sinalungat ni Pedro ang mensahe, kaya't sa loob ng siyam na talata, kinakatawan ni Pedro ang mga tinatakan at ang mga pinagwatak-watak ng mensahe ng krus, na siyang Batas ng Linggo.

Sinabi niya sa kanila, Datapuwa't sino ang sinasabi ninyo na ako?

At sumagot si Simon Pedro at sinabi, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay."

At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona; sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo: Ikaw ay Pedro, at sa batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit: at ang anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at ang anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit.

Pagkatapos ay mahigpit niyang ipinagbilin sa kaniyang mga alagad na huwag nilang sabihin kaninuman na siya'y si Jesus na Cristo. Mula noon ay pinasimulan ni Jesus na ipaalam sa kaniyang mga alagad na kinakailangang pumaroon siya sa Jerusalem, at magbata ng maraming bagay mula sa mga matatanda at mga punong saserdote at mga eskriba, at patayin, at muling mabuhay sa ikatlong araw.

Nang magkagayo'y kinuha siya ni Pedro at pinasimulang sawayin siya, na sinasabi, Malayo nawa ito sa iyo, Panginoon; hindi ito sasapit sa iyo.

Datapuwa't siya'y bumaling, at sinabi kay Pedro, Lumagay ka sa likuran ko, Satanas: ikaw ay isang katitisan sa akin: sapagka't hindi mo iniisip ang mga bagay na ukol sa Diyos, kundi ang mga bagay na ukol sa mga tao. Mateo 16:15-23.

Ang pagkapako sa krus sa ikatlong oras at ang mensahe ni Pedro sa silid-itaas ay umaayon sa propetikong paglipat ng Simbahang Militante, na tinutukoy bilang Simbahang may kapwa trigo at mga panirang-damo, patungo sa Simbahang Nagtagumpay. Ang Simbahang Nagtagumpay ay ang handog ng mga unang bunga ng trigo sa Pentecostes, na siyang batas sa Araw ng Linggo. Kapag ang mga panirang-damo at ang trigo ay umabot sa kanilang kahinugan, pinaghihiwalay ng mga anghel ang dalawang uri. Ang ulan na nagsimulang umambon noong 9/11 ang nagpapahinog sa trigo at sa mga panirang-damo.

Ang isang panahong anim na oras ay kumakatawan sa kasaysayan ng Exeter camp meeting hanggang Oktubre 22, 1844, ang matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem, at ang pagpasok

ni Haring David sa Jerusalem na dala ang kaban. Ang ika-siyam na oras ay siya ring oras ng hain sa hapon, mga bandang alas-tres ng hapon.

Ngayo'y ito ang iyong ihahandog sa ibabaw ng dambana; dalawang kordero na isang taong gulang, araw-araw na palagian. Ang isang kordero ay iyong ihahandog sa umaga; at ang isa pang kordero ay iyong ihahandog sa dapit-hapon. Exodo 29:38, 39.

Ang salitang isinalin bilang "even" ay kung minsan inilalarawan bilang "sa pagitan ng dalawang takipsilim." Ang "sa pagitan ng dalawang takipsilim" ay tumutukoy sa anim-na-oras na yugto sa pagitan ng ikatlo at ikasiyam na oras. Ang linggo ng tipan ni Cristo ay kumakatawan sa anim-na-oras na yugto sa krus, na nagiging Alfa ng anim-na-oras na yugto sa Pentecostes. May dalawang saksi sa linggo ng tipan na nagtutukoy ng isang anim-na-oras na yugto na tuwirang kaugnay hindi lamang ng propesiya ng banal na linggo, kundi pati ng mga sagisag ng kapanahunan ng Pentecostes. Pagkatapos, sa katapusan ng gayon ding linggong propetiko, si Pedro ay tinawag sa Cesarea sa ikasiyam na oras. Ang katotohanang may tatlong pangyayaring naganap sa ikasiyam na oras sa loob ng iisang balangkas na propetiko ng banal na linggo—dalawa rito ay mga pagtatapos na Omega ng isang anim-na-oras na yugto, na siya ring yugto sa pagitan ng handog sa umaga at ng handog sa hapon—ay humihingi, sa pangangailangang panghula, na may isang ikatlong oras na umiiral bilang Alfa ng yugtong nagwakas sa ikasiyam na oras ni Cornelio.

Ang dalawang Caesarea—na sa kapwa pagkakataon ay si Pedro ang sentral na pigura—ay tumutukoy sa Caesarea Philippi bilang ikatlong oras. Ang anim na oras na yugtong iyon ay nagsisimula at nagtatapos sa Caesarea, sapagkat ang wakas ay inilalarawan ng pasimula.

Ang kordero ng Paskuwa ay dapat patayin sa dapit-hapon, na siyang ikasiyam na oras—noong si Cristo ay namatay.

At inyong iingat ito hanggang sa ika-labing-apat na araw ng buwang yaon: at papatayin ito ng buong kapulungan ng kapisanan ng Israel sa dapit-hapon. Exodo 12:6.

Ang oras ng panalangin ay siya ring ika-siyam na oras, sapagkat ito ay sa oras ng hain sa hapon.

Masalang sa harap mo ang aking dalangin na parang kamangyan; at ang pagtaas ng aking mga kamay ay parang haing sa kinahapunan. Mga Awit 141:2.

Naaayon sa pagkaunawang ang handog sa hapon ay oras ng panalangin, nananalangin si Ezra sa panahon ng handog sa hapon; kaya't siya'y nananalangin sa oras na ikasiyam, nang si Pedro ay nasa templo, nang si Cristo ay namatay, at nang inutusan si Cornelio na magsugo upang ipatawag si Pedro.

At sa oras ng handog sa hapon ay bumangon ako mula sa aking kalumbayan; at nang hapakin ko ang aking kasuutan at ang aking balabal, ako'y lumuhod at iniunat ko ang aking mga kamay sa Panginoon kong Diyos. Ezra 9:5.

Sa kaniyang panalangin, nagsisisi si Ezra matapos niyang maunawaan na ang mga lumabas mula sa Babilonia upang muling itayo ang templo at ang Jerusalem ay nakipag-asawa sa mga babaing Hentil.

Nang si Ezra ay nanalangin at nangumpisal, umiiyak at nagpatirapa sa harap ng bahay ng Diyos, nagkatipon sa kaniya mula sa Israel ang isang napakalaking kapulungan ng mga lalaki, mga babae, at mga bata; sapagkat lubhang nanangis ang bayan. At si Shechaniah na anak ni Jehiel, isa sa mga anak ni Elam, ay sumagot at nagsabi kay Ezra, Kami ay nagsalangsang laban sa ating Diyos, at kumuha ng mga asawang banyaga mula sa mga tao ng lupain; gayunman, ngayo'y may pag-asa pa sa Israel tungkol sa bagay na ito. Kaya ngayon, makipagtipan tayo sa ating Diyos na ihiwalay ang lahat ng asawang iyon, pati ang mga anak na ipinanganak sa kanila, ayon sa payo ng aking panginoon at ng mga nanginginig sa utos ng ating Diyos; at mangyari ito ayon sa kautusan. Bumangon ka; sapagkat ang bagay na ito ay nauukol sa iyo; kami man ay sasa iyo; magpakalakas-loob ka, at gawin mo.

Nang magkagayo'y tumindig si Ezra, at pinanumpa niya ang mga punong pari, ang mga Levita, at ang buong Israel, na kanilang gagawin ayon sa salitang ito. At sila'y sumumpa. Pagkatapos, si Ezra ay bumangon mula sa harap ng bahay ng Diyos, at pumasok sa silid ni Johanan na anak ni Eliashib; at pagdating niya roon, hindi siya kumain ng tinapay ni uminom ng tubig; sapagkat siya'y nagdalamhati dahil sa pagsalangsang ng mga dinalang-bihag. At nagpalabas sila ng pahayag sa buong Juda at Jerusalem sa lahat ng mga anak ng pagkabiha, na sila'y magtipon sa Jerusalem; at na sinumang hindi paririto sa loob ng tatlong araw, ayon sa payo ng mga pinuno at ng mga matatanda, ang lahat ng kaniyang pag-aari ay masasamsam, at siya mismo'y ihihiwalay mula sa kapulungan ng mga dinalang-bihag. Nang magkagayo'y ang lahat ng mga lalaki ng Juda at Benjamin ay nagtipon sa Jerusalem sa loob ng tatlong araw. Iyon ay noong ikasiyam na buwan, sa ikadalawampung araw ng buwan; at ang buong bayan ay naupo sa liwasan sa tapat ng bahay ng Diyos, na nanginginig dahil sa bagay na ito, at dahil sa malakas na ulan. Ezra 10:1-9.

Ang tipan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay inilalarawan bilang isang paghihiwalay mula sa mga kumuha ng mga banyagang asawa. Ito ang paghihiwalay ng mga matatalino at mga mangmang na dalaga, at nagaganap ito sa ikasiyam na oras, na kung kailan naganap ang kamatayan ni Cristo, ang pagharap ni Pedro sa templo noong Pentecostes, at ang pagtawag kay Pedro patungo sa Cesarea sa baybay-dagat. Ang paghihiwalay ni Ezra ay siya ring pagpapadalisay sa mga Levita ng Sugo ng Tipan sa ikatlong kabanata ng Malakias. Ang pagpapadalisay sa Malakias ay naglalarawan ng dalawang paglilinis ni Cristo sa templo.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1-3." *The Desire of Ages*, 161.

Si Ezra at ang mga pumapasok sa tipan ay sinabihang "tumindig," at si Joshua ay sinabihang tumindig matapos mamatay ang lahat ng mga rebelde sa loob ng tatlumpu't walong taon. Dalawang taon ang lumipas bago nabigo ang sinaunang Israel sa sampung ulit na pagsubok, at makalipas ang tatlumpu't walong taon ay patay na ang lahat ng mga rebelde at sinabihan sila ng Diyos na tumindig.

Ngayo'y magsitindig kayo, wika ko, at tawirin ninyo ang batis ng Zered. At kami'y tumawid sa batis ng Zered. At ang panahong nagdaan mula nang kami'y lumakad mula sa Kadeshbarnea hanggang sa aming pagtawid sa batis ng Zered ay tatlumpu't walong taon; hanggang sa maubos sa gitna ng hukbo ang buong salinlahi ng mga lalaking mangdidigma, gaya ng isinumpa sa kanila ng Panginoon. Deuteronomio 2:13, 14.

Sa Juan kabanata lima, pinagaling ni Jesus ang lalaking may karamdaman na nasa gayong kalagayan sa loob ng tatlumpu't walong taon, at nang pagalingin Niya siya, sinabi Niya sa lalaki, "Tumindig."

Sapagka't may isang anghel na pumanaog sa takdang panahon sa paliguan at ginulo ang tubig; at sinumang unang lumusong pagkaraang magulo ang tubig ay gumaling sa anumang karamdaman na kaniyang taglay. At may isang lalaki roon na may karamdaman sa loob ng tatlumpu't walong taon. Nang makita siya ni Jesus na nakahiga, at nalaman na malaon na siyang nasa gayong kalagayan, sinabi niya sa kaniya, Ibig mo bang gumaling?

Sumagot sa kaniya ang lalaking baldado, Ginoo, wala akong sinumang tao na maglulubog sa akin sa paliguan kapag ang tubig ay nahahalo; ngunit samantalang ako'y pumaparoon, may iba nang lumulusong bago ako.

Sinabi sa kanya ni Jesus, "Bumangon ka, buhatin mo ang iyong higaan, at lumakad." At pagdaka'y gumaling ang lalaki, at binuhat niya ang kaniyang higaan, at lumakad: at nang araw ding iyon ay Araw ng Sabat. Juan 5:4-9.

Sa paglalarawan ni Ezra hinggil sa tipan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ang bayan ay dapat "bumangon." Noong 1838, si Josiah Litch, isang kilalang mangangaral na Millerita, ay naghulang matatapos ang pamamayani ng mga Otomano bandang 1840, at bumangon ang mensaheng Millerita, na lalo pang pinagtibay sa tiyak na katuparan noong Agosto 11, 1840. Ang pag-angat ng iglesiang nagtatagumpay ay may kalakip na isang hula na nagiging sanhi upang ang bayan ng Diyos ay bumangon kapag pinagtibay ang tipan. Sa paghihiwalay ni Ezra sa mga asawang dayuhan ay natatagpuan natin ang paglilinis ni Malakias sa mga Levita, gayundin ang dalawang paglilinis ni Cristo sa templo, at sa bawat linya ay natutukoy ang isang paghihiwalay ng trigo at mga panirang-damo, na nagaganap kapag inaalis ni Cristo magpakailanman ang kasalanan mula sa mga puso ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang ika-siyam na oras ni Cristo, at ang dalawang "ika-siyam na oras" ni Pedro, kasama ang panalangin ni Ezra para sa pagdadalisay, ay umaayon sa batas ng Linggo, kung kailan ibubuhos ang huling ulan nang walang takal. Sa kabanata siyam ng Daniel, tinanggap ni Daniel ang sagot sa kaniyang mga dalangin sa oras ng handog sa hapon, na siyang ika-siyam na oras.

Oo, samantalang ako'y nagsasalita sa panalangin, maging ang lalaking si Gabriel, na aking nakita sa pangitain sa pasimula, na pinadalang lumipad nang mabilis, ay hinipo ako bandang oras ng handog sa hapon. Daniel 9:21.

Ipinabatid sa atin na ang mga pangitaing ibinigay kay Daniel sa tabi ng mga dakilang ilog ng Shinar ay ngayo'y nasa proseso ng katuparan, at na nararapat nating isaalang-alang ang mga kalagayan noong ibinigay ang mga propesiya.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, ang malalaking ilog ng Shinar, ay ngayon ay nasa proseso na ng katuparan, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap.

"Isaalang-alang ang mga kalagayan ng bansang Judio nang ibinigay ang mga propesiya ni Daniel." Testimonies to Ministers, 113.

Ang liwanag ng mga pangitain na nauugnay sa mga ilog na Hiddekel at Ulai ay kumakatawan sa huling anim na kabanata ng kabanata labing-isa ng Daniel. Sa kabanata siyam, na kinakatawan ng ilog Ulai, si Daniel ay binigyan ng liwanag hinggil sa mga kabanata pito, walo, at siyam. Sa kabanata sampu, na kinakatawan ng ilog Hiddekel, si Daniel ay binigyan ng liwanag hinggil sa mga kabanata sampu, labing-isa, at labing-dalawa. Ang impormasyong propetiko ay kinakatawan hindi lamang ng mga pangyayaring propetiko na inilarawan sa loob ng mga kabanata, kundi pati ni Daniel, sapagkat dapat nating isaalang-alang ang mga kalagayan ng bansang Judio noong ibinigay ang mga propesiya.

Dapat nating ilapat ang mga pagsasaalang-alang na iyon sa mga huling araw at ihanay ang mga iyon sa mga patotoo ng ibang propeta. Ibig sabihin, kung paanong si Pedro ay nasa Cesarea Filipi at gayon din sa Cesarea Maritima, si Daniel ay dinalaw ni Gabriel sa ikasiyam na oras sa kabanata siyam, at siya'y dinalaw sa ika-dalawampu't dalawang araw sa kabanata sampu. Ang liwanag ng Ulai at ng Hiddekel para sa mga huling araw ay inalisan ng tatak kay Daniel sa ikasiyam na oras ng ika-dalawampu't dalawang araw. Ang liwanag na iyon ay kumakatawan sa pagbubuhos ng huling ulan nang walang sukat sa batas ng Linggo.

Ang patotoo ni Daniel ay ganap na nahahayag sa ika-siyam na oras, sapagkat tinutukoy nito kapwa ang panlabas at panloob na kasaysayan ng kung ano ang "sasapit" sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Kapag ang liwanag na iyon ay ipinahayag, ang mga Hentil, na kinakatawan ni Cornelio, ay ipasusundo ang isandaan at apatnapu't apat na libo, ang kautusan ng Diyos ay papaslangin sa pamamagitan ng pagpapatupad ng batas sa Linggo, at si Pedro ay maghahatid ng isang mensahe sa templong nilisan ni Cristo at na tinukoy ni Cristo bilang bahay ng mga Judio na walang laman. Si Pedro ay humaharap sa mga Hentil, at gayundin sa Sanedrin, samantalang si Ezra ay nagsusumamo ukol sa paghiwalay at si Daniel ay nag-aayuno at dumadalangin para sa liwanag. Ang ika-siyam na oras sa Pentekostes, sa kamatayan ni Cristo, sa pagtawag ni Cornelio kay Pedro, at ang handog sa hapon ay pawang umaayon kay Elias sa Bundok Karmelo.

Maliwanag na ang anim na oras na panahon ay kumakatawan sa isang yugto na nagwawakas sa batas ng Linggo, ngunit nagsisimula sa isang pangyayaring tuwirang nakaugnay sa wakas, gaya ng mga handog na pang-umaga at pang-hapon. Sa kaugnayan kay Pedro, ang anim na oras na panahon ay mula sa Cesarea Filipi hanggang sa Cesarea sa tabi ng dagat. Sa Pentecostes, ito ay mula sa silid sa itaas hanggang sa templo. Ang yugtong siyang maningning na liwanag na itinatag sa pasimula ng landas ay ang Sigaw sa Hatinggabi, at ang yugtong iyon ay umaabot hanggang sa batas ng Linggo. Ang anim na oras, sa pagitan ng dalawang hapon, ay kumakatawan sa matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem, na siya namang kumakatawan sa panahon mula sa

pagtitipong-kampo sa Exeter mula Agosto 12 hanggang 17, 1844, na nagpasimula sa pagpapahayag ng mensaheng nagtapos noong Oktubre 22, 1844. Ang Exeter ay ang Cesarea Filipi at ang Cesarea sa tabi ng dagat ay Oktubre 22, 1844. Ang pasimula ay tinatandaan ng Cesarea, gayundin ang wakas.

Ang maringal na pagpasok ay tinatampukan ng isang kontrobersiya sa pasimula at isang kontrobersiya sa wakas. Ang kontrobersiya sa Exeter ay kinatawan ng maling pagsamba na nagaganap sa pook ng pagtitipon, sa tolda ng Watertown. Dalawang mensahe ang kinakatawan ng dalawang toldang iyon, at nang pumasok si Cristo sa Jerusalem, ang mga Judiong mapagbusisi ay nagreklamo tungkol sa mensaheng ipinahahayag habang Siya'y bumababa mula sa Bundok ng mga Olibo, na nakasakay patungong Jerusalem sa asnong bagong kinalagan. Ang una at ang huling kontrobersiya ay nagtatalaga ng isang Alpha at Omega para sa panahong iyon. Sa Exeter, ang pangkat na Watertown ay kumakatawan sa isang uri ng mga dalaga na walang langis, at para sa kanila ay isinara ang pintuan ng kaligtasan. Sa wakas ng panahong iyon ay isinara ang pintuan papasok sa banal na dako, kaya't nagtatalaga ng isang Alpha at Omega para sa panahong iyon. Ang Alpha at Omega na iyon ay nakahanay sa dalawang kontrobersiya ng maringal na pagpasok, at sa Cesarea hanggang Cesarea kasama si Pedro.

Sa Cesarea Filipi, pinalitan ang pangalan ni Simon Barjona at ginawang Pedro, sa isang bahagi kung saan siya'y pinupuri bilang tagapagsalita ng inspirasyon, saka naman kinondena bilang Satanas dahil sa pagsalungat sa mensahe ng krus. Si Pedro ay sagisag ng dalawang uri na pinaghihiwalay ng mensahe ng bautismo at ng krus, na siyang mensahe ng 9/11 at ng Batas ng Linggo.

Sa bawat isa sa mga uri na kinakatawan ng Pariseo at ng maniningil ng buwis, may aral sa kasaysayan ni apostol Pedro. Sa mga unang araw ng kaniyang pagiging alagad, inakala ni Pedro na siya'y matatag. Gaya ng Pariseo, sa sariling pagtataya ay inisip niyang siya ay "hindi gaya ng ibang mga tao." Nang si Cristo, sa bisperas ng Kaniyang pagkakanulo, ay nagpaunang binalaan ang Kaniyang mga alagad, "Kayong lahat ay matitisod dahil sa Akin sa gabing ito," buong tiwalang idineklara ni Pedro, "Kahit matitisod ang lahat, hindi ako." Mark 14:27, 29. Hindi nalalaman ni Pedro ang sariling panganib. Ang pagtitiwala sa sarili ang nagligaw sa kaniya. Inakala niyang kaya niyang labanan ang tukso; ngunit pagkalipas lamang ng ilang oras dumating ang pagsubok, at sa pagmumura at panunumpa ay ikinaila niya ang kaniyang Panginoon. Christ's Object Lessons, 152.

Sa ika-siyam na oras, na siyang oras ng handog sa hapon, bilang tugon sa panalangin ni Elias, bumaba ang apoy at tinupok ang handog, upang maalaman ng bayan ng Diyos na ang Panginoon ay ang Diyos. May dalawang uri na sinasagisag sa Bundok Karmelo: isang uri na pagkagayon ay kumikilala na ang Panginoon, Siya ang Diyos; at ang isa pa ay yaong kinakatawan ng mga propeta ni Baal, na pagkatapos noon ay pinatay.

At nangyari, nang oras ng paghahandog sa hapon, na si Elias na propeta ay lumapit at nagsabi, Panginoong Diyos ni Abraham, ni Isaac, at ni Israel, malaman nawa sa araw na ito na ikaw ay Diyos sa Israel, at ako'y iyong lingkod, at aking ginawa ang lahat ng mga bagay na ito ayon sa iyong salita. Dinggin mo ako, O Panginoon, dinggin mo ako, upang malaman ng bayang ito na

ikaw ang Panginoong Diyos, at na ibinalik mong muli ang kanilang puso.

Nang magkagayo'y bumaba ang apoy ng Panginoon at tinupok ang handog na susunugin, pati ang kahoy, ang mga bato, at ang alabok, at sinupsop nito ang tubig na nasa kanal. At nang makita iyon ng buong bayan, sila'y nagpatirapa at nagsabi, Ang Panginoon, siya ang Diyos; ang Panginoon, siya ang Diyos.

At sinabi ni Elias sa kanila, Dakpin ninyo ang mga propeta ni Baal; huwag ninyong hayaang makatakas ang sinuman sa kanila. At sila'y dinakip; at ibinaba sila ni Elias sa batis ng Kishon, at pinatay niya sila roon. 1 Hari 18:36-40.

Ang handog sa kinahapunan, ang kamatayan ni Cristo, ang pagpapagaling ni Pedro sa lumpo, ang pagdadala ni Pedro ng mensahe sa mga Hentil, ang pagtanggap ni Daniel ng liwanag ng propesiya, ang panalangin ni Elias na sinagot sa pamamagitan ng apoy, samantalang si Ezra ay nakadamit ng kayong magaspang at may abo, nananalangin para sa paglipat ng Laodicea tungo sa Filadelfia, para sa paglipat ng Iglesyang nakikibaka tungo sa Iglesyang nagtatagumpay. Ang ika-siyam na oras ay ang oras ng handog, ang oras ng kasagutan sa panalangin, ang oras na ang langit ay humahipo sa lupa, ang tulay sa pagitan ng hatol at awa, at iyan ang dahilan kung bakit namatay si Cristo sa ika-siyam na oras; sapagkat ang ika-siyam na oras ng handog ang nagbukas ng ebanghelyo sa mga Hentil, silang nakaupo sa kadiliman, ngunit makakakita ng dakilang liwanag kapag lubusang mabubuksan ang aklat ni Daniel sa batas ng Linggo.

Sa handog ni Gideon sa Mga Hukom 6:21, hinipo ng Anghel ng Panginoon ang handog ni Gideon na karne at tinapay na walang lebadura sa pamamagitan ng kaniyang tungkod, at sumiklab ang apoy mula sa bato upang lubos na tupukin ito. Pinagtibay ng apoy ang tawag ng Diyos kay Gideon at ang Kaniyang pagtanggap sa tanda.

At sinabi niya sa kaniya, Kung ngayo'y nakasumpong ako ng biyaya sa iyong paningin, ipakita mo sa akin ang isang tanda na ikaw ang siyang nakikipag-usap sa akin. Huwag ka munang lumisan dito, ipinamamanhik ko, hanggang sa ako'y makabalik sa iyo at dalhin ko ang aking kaloob, at mailagay ko ito sa harap mo. At sinabi niya, Maghihintay ako hanggang sa ikaw ay bumalik. At pumasok si Gedeon, at naghanda ng isang anak ng kambing, at mga tinapay na walang lebadura mula sa isang epa ng harina; ang laman ay inilagay niya sa isang buslo, at ang sabaw ay inilagay niya sa isang palayok, at inilabas niya iyon sa kaniya sa ilalim ng punong encina, at iniharap niya iyon. At sinabi sa kaniya ng anghel ng Diyos, Kunin mo ang laman at ang mga tinapay na walang lebadura, at ilagay mo ang mga iyon sa ibabaw ng batong ito, at ibuhos mo ang sabaw. At gayon nga ang ginawa niya. Nang magkagayo'y iniunat ng anghel ng Panginoon ang dulo ng tungkod na nasa kaniyang kamay, at hinipo ang laman at ang mga tinapay na walang lebadura; at lumabas na apoy mula sa bato, at tinupok ang laman at ang mga tinapay na walang lebadura. At ang anghel ng Panginoon ay lumisan sa kaniyang paningin. At nang nabatid ni Gedeon na siya'y isang anghel ng Panginoon, sinabi ni Gedeon, Sa aba ko, Panginoong Diyos! sapagkat nakita ko ang isang anghel ng Panginoon nang mukhaan. Mga Hukom 6:17-22.

Sa unang talata ng kabanata, nagpakita ang anghel kay Gideon at tinawag siyang “magiting na mandirigma,” at humiling naman si Gideon ng isang tanda upang patunayan ang pahayag na iyon.

Pagkatapos ay hiniling ni Gideon sa anghel na manatili muna, at ang anghel na nag-aantala sa propesiya ay ang ikalawang anghel. Nang matapos ang panahon ng pag-antala, naghandog si Gideon, at tinupok ng apoy ang handog. Si Gideon ay nasa ikasiyam na oras, sapagkat kay Elias iyon ang oras ng handog sa hapon, at ang ikasiyam na oras ay ang batas sa Linggo kung kailan nagtutugma ang mga dila ng apoy ng Pentecostes. Kinakatawan ni Gideon ang isang pangkat na nakakakita sa Panginoon nang mukhaan, na siyang nangyari kay Daniel sa ikasampung kabanata. Nang makita ni Gideon na tinupok ng apoy ang handog, napagtanto niya na siya ay nakikipag-usap sa Panginoon, na kanyang nakita nang mukhaan.

Si Gideon ay namulat sa katotohanang ito nang patunayan ng himala ng apoy ang tanda; at ang tandang iyon ay si Gideon, ang makapangyarihang tao ng Diyos, at ang hukbo ng tatlong daang pari, na pawang tangan nila sa kanilang mga kamay ang tatlong daang tapyas ni Habakkuk. Ang tanda, o watawat, ay si Gideon mismo, at ang hukbo na tatlong daan, na siya ring makapangyarihang hukbo ni Ezekiel—na tumitindig sa kabanata tatlumpu't pito.

Nang itinalaga ang tabernakulo, ayon sa Levitico 9:23–24, matapos ang mga unang handog ni Aaron bilang punong saserdote, may apoy na lumabas mula sa harapan ng Panginoon at tinupok ang handog na susunugin at ang taba sa ibabaw ng dambana. Ang bayan ay sumigaw at sa pagkamangha ay nagpatirapa sila sa kanilang mga mukha. Ito ay dapat, panuntunan sa panuntunan, umayon sa apoy ni Elias.

Ang panalangin ni Ezra sa ika-siyam na oras para sa pagkakahiwalay ng trigo at ng mga panirang-damo, na nagaganap sa batas sa Linggo, ay natutupad sa panahong iyon, kapag ang simbahang nakikibaka ay nagiging simbahang nagtatagumpay. Dapat din itong umayon sa apoy ni Gideon. Ang apoy na tumupok sa unang handog ni Aaron, na inihandog pagkaraan ng pitong araw ng pagtatalaga, sa ikawalong araw, ay bumalik sa araw ding iyon at nilipol ang dalawang masamang anak ni Aaron. Kapag ang Banal na Espiritu ay ibinuhos nang walang takal sa ika-siyam na oras, sa batas sa Linggo, magkakaroon ng paghiwalay ng dalawang uri ng mga saserdote, at ang simbahang nagtatagumpay ay magsisimula ng gawaing kinakatawan ng puting kabayo ng Efeso, na sumusulong na nagtatagumpay at upang magtagumpay. Ang pagpapahid ng simbahang nagtatagumpay ay nakasusumpong ng ikalawang saksi sa templo ni Solomon.

Sa pagpapasinaya ng templo ni Salomon sa 2 Cronica 7:1-3, pagkatapos ng panalangin ni Salomon, isang apoy ang bumaba mula sa langit at tinupok ang mga handog na susunugin at ang mga hain. Napuno ng kaluwalhatian ng Panginoon ang templo, anupa't ang bayan ay sumamba at nagpahayag ng kabutihan ng Diyos at ng Kanyang kaawaang nananatili magpakailanman. Sa batas ng Linggo, ang iglesiang nagtatagumpay ay itataas sa ibabaw ng lahat ng mga bundok bilang isang korona at isang watawat, ayon kina Zacarias at Isaias. Nang bumaba ang apoy sa pagpapasinaya ng templo ni Salomon, ang templo ay napuno ng kaluwalhatian ng Panginoon, na sumasagisag na ang pagpapatunog ng ikapitong pakakak ay natapos na ang gawain nito sa bayan ng Diyos at malapit nang tapusin ang gayunding gawain sa mga manggagawa ng ikalabing-isang oras. Ang ikapitong pakakak ay kumakatawan sa pagbabayad-sala, ang pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao na nagaganap samantalang itinataas ni Jesus ang Kanyang kaharian ng kaluwalhatian. Ang apoy na yaong bumaba sa tabernakulo ni Moises at sa templo ni Salomon ay apoy din ng paghuhukom para

sa anak ni Aaron, gaya rin kay David.

Ang handog ni David sa giikanan ni Arauna/Ornan sa 1 Cronica 21:26, sa panahon ng salot na idinulot ng senso ni David, ay sinagot ng apoy mula sa langit sa ibabaw ng dambana, na nagpahiwatig ng pagtanggap at pinahinto ang salot. Ang salot ng Laodicea ay nagwawakas kapag bumababa ang apoy sa handog ni David upang pigilin ang salot ng Kanyang pagsandig sa lakas at karunungan ng tao. Ang paglipat mula sa tao tungo sa Diyos-tao ay tinatandaan kapag natupad ang pagbabayad-sala, at ang iglesia ay itinaas bilang isang watawat. Sa puntong iyon, kaayon ng templo ni Solomon, ang kaluwalhatian ng Panginoon ay pumuno sa templo samantalang ang Pagka-Diyos ay pinagsanib sa pagkatao.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagsasaalang-alang hinggil sa panahon ng Sigaw sa Hatinggabi, na kinakatawan ng ikatlong oras at ikasiyam na oras, sa susunod na artikulo.

At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus sina Pedro, Santiago, at ang kapatid niyang si Juan, at inakyat niya sila sa isang mataas na bundok na bukod. At nagbagong-anyo siya sa harap nila; at ang kaniyang mukha ay nagingning na gaya ng araw, at ang kaniyang kasuotan ay naging puti na gaya ng liwanag. At, narito, nagpakita sa kanila sina Moises at Elias na nakikipag-usap sa kaniya.

At sumagot si Pedro at nagsabi kay Jesus, Panginoon, mabuti na tayo'y narito; kung ibig mo, pahintulutan mo kaming magtayo rito ng tatlong tabernakulo: isa para sa iyo, isa para kay Moises, at isa para kay Elias. Samantalang siya'y nagsasalita pa, narito, isang maningning na alapaap ang lumilim sa kanila; at narito, isang tinig mula sa alapaap, na nagsasabi, Ito ang aking minamahal na Anak, na siya kong kinalulugdan; pakinggan ninyo siya.

At nang marinig ito ng mga alagad, sila'y nagpatirapa, at lubhang natakot. At lumapit si Jesus at hinipo sila, at sinabi, Tumindig kayo, at huwag kayong matakot.

At nang itinaas nila ang kanilang mga mata, wala silang nakitang sinuman, kundi si Jesus lamang. At samantalang sila'y bumababa mula sa bundok, binilinan sila ni Jesus, na sinasabi, Huwag ninyong sabihin kanino man ang pangitain, hanggang sa ang Anak ng tao ay mabuhay na mag-uli mula sa mga patay. Mateo 17:1-9.